

ISMERKEDÉS A PUSZTÁN

Erre tán még a madár se jár,
fontolgom,
míg baktatunk a két tanítóval
a barázdahantokon.

Pusztá egyszerű világa:
a két kis Vince-gyerek
jár itt el iskolába,
s hordja este a tejet.

Kórókkal, kazlakkal övezett sziget.
Messziről nem látni, csak a zsindeleyeket,
s az akácok gyér bambusza közül
villan elő egy-egy vályogakol.

A megállt idő ős tam-tamja
felénkdobol.

Padlásajtó nyikordul, s amott
fölneszelnék a komor
házőrző állatok.
Már az egész tanya
egyetlen védekezés...

Fogva vagyunk, —
mormolom tompán.
Lompos felhőket uszít ránk
a lankán
a szederjes ég.

*Az ajtóban ott az asszony,
Nem szól, nem küld, nem integet.
Szíve fölött, a karján,
meleg paizs most
a kisgyerek.*

*A tanítónő nyúl érte igézőn:
„Adja már ide, no, adja nekem! . . .”
S úgy szorítja anyáskodóan, szertelen,
hogy elfúl a torkunk, ahogy
csókolgatja a gömbölyű magzatot.*

*Így vesz át bennünket a szelíd küszöb,
s a simára mázolt szoba.
Vincéné már mesél:
szavai buzogó forrása
tán nem apad ki soha . . .*

*A padlás-zugolyból előkerül
a két szégyenlős gyerek.
Néznek, csak néznek bölcs tanítójukra,
mint megszeppent kiségek:*

*„Ugyan hogy is került hát ide
az egész iskola egyszeribe?”*

KÉSEI LÁTOGATÁS

*Így hagyunk hát mindent magunk mögött,
hogy örökké fájjon, amit megérint kezünk.
A vak ablaküregen átleng az idő:
egyszer mindnyájan csöndesek leszünk.*

*Itt állt vacsorával az asztal
(fűszagú tej, szalonna, zöldpaprika)
S most roskadtan lóg az ajtó.
Ha jön a zsémbes, jó apuka,
már nem is kell kopognia . . .*

Már nem ringló kis melled, —
 a csönd marasztal,
 itt hörög elmetszett, béna nyakkal
 a konyhakövezeten.
 Pereg az idő ott kint a szilvafánkról,
 a falon, ahol az inga járt,
 könnyedből szövődött, sziürke fátyol,
 s csak hulló, hulló vakolat . . .
 Csókol-e még úgy csöpp cseresznye-szájad,
 szalad-e élém két gazella-lábad,
 simul-e még ránk úgy alkonyat,
 mint itt, ebben az egyetlen szobában,
 ahol a gyorslábú hajnalt vártam,
 s ahol most lépteim panasszal konganak . . .

Esővel pergő, vén ablakszemek,
 én nekiadnám mégegyszer életemet,
 hisz egyszer úgy is csöndesek leszünk.
 Vele hagyok itt mindent magunk mögött,
 a hámló, hallgató falak között,
 hogy örökké fájjon,
 amit megérintett a két kezünk.

SZELÍD LESZÁMOLÁS

Köröttem munkál a mély idő,
 nyugodt nagy szemét rámveti:
 a Betyár-völgy alján hallgatom
 csendben osztódó sejtjeit.

Vigyázón lesem, mert megejthet újra
 a hinár, a mélyi liliomok.
 Szállnál már, fájó szép értelem! . . .
 Te mardosó, hű társ, te lány konok!

Jószóra vártál, szegény . . . Harapd hát magad,
 te mérgezett eb, s így szűköld, vakogd:
 e völgyből nem táruhátnak eléd
 embermagasságból a távlatok!

*Köröttem munkál a mély idő,
nyugodt nagy szemét rámveti;
S tudom már, hiába várom,
hogy a fájás terheit átveszi, —*

*így oktat kegyetlen, szóotalan,
itt, a Betyár-völgy hajlatán.
S mire kék szakállal elleng fölöttem,
leszek kemény távlat és bús arány.*

Zobnatica, 1957. március